

Мнозина и днес, когато чуват за раждане от Бога, повтарят въпроса на Никодим: "Как може да стане това?" (Йоан 3:9).

Раждането от Бога е основание за Божие действие в нас, почва за осиновяването ни от Бога, за което сме избрани преди създаването на света. То е тясната врата, водеща към Божието царство.

Това второ раждане е великото изживяване на Божията благодат. Така човек се освобождава от миналото и пред него се отваря божественото бъдеще.

Раждането от Бога ни носи опрощаване на греховете, спасение от робуването на страстите, вътрешен мир, съзнателно общение с Бога - с Бог Отец, Син и Святия Дух.

Второто раждане е преди всичко вътрешно преживяване, чрез което човек започва да общува с Бога съзнателно въз основа на осъщественото от Него спасение.

Иисус му отговори:
„Истина, истина ти казвам: Ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство.“
(Йоан 3:3)

Второто раждане

Става дума не за знание - да познаваш и да приемаш като правда Божиите истини, - а за обновяване на живота. То е сравнимо само с физическото раждане. Може да признаваме всичко, което Бог е направил за спасението на човека, може да се възхищаваме от свидетелството на Священото Писание за новия живот, да сме съгласни с необходимостта от новородение и все пак да останем без вечния живот.

Всяко начало в Божието творение е обвито в тайна. Природата е снабдила тази тайна с покривало, което никога не може да премахне. Така са скрити и началата на божествения живот в човека. Но този, който се е родил от горе, знае, че е получил нов живот. Той скъсва със старото си грешно съществуване и намира радост в общението с Бога и с Неговите деца. Такъв човек може да свидетелства с думите на слепородения: "Едно зная, че бях сляп, а сега виждам" (Йоан 9:25). Макар че не можем да обясним творческото дело в нас, чрез което сме станали ново творение, ние знаем: "Старото премина, ето, всичко стана ново" (II Кор. 5:17).

Преди много години Божият слуга д-р Бедкер попитал един възрастен вярващ: "Кажми ми, откъде знаеш, че си но-

вороден?" Възрастният брат се смутил - не знаел какво да отговори. Тъй като продължавал да мълчи, д-р Бедкер се обърнал към друг вярващ със същия въпрос. Но и той мълчал, не знаел отговора. Тогава д-р Бедкер казал: "Е, брате, кажми: "Щом живея, значи съм роден." Където има живот, имало е и рождение. Който вдишва небесната атмосфера, има и нужните за това органи. В общение с Христос се чувства добре само този, който е намерил в Него своя Спасител.

Раждането от горе не е човешко, а Божие дело. Само когато в почвата попадне семе, тя може да произведе нов живот. Лозата няма да израсне, ако не посадиш стръкче. Точно така става и с новия духовен живот. Душевният човек, такъв, какъвто е по природа, никога няма да породи от само себе си божествения живот. Всичките му усилия са обречени на провал. Няма смисъл да поставяш пред човека изисквания, които не може да изпълни. Нов живот може да има само този, който го е получил чрез раждане от Бога.

Човекът при биологическото си раждане има само органи, необходими за физическия живот, не и за вечния. Който се старае да служи на Бога, без да се е родил от Него, е в състоянието, описано от апостол Павел: "Не върша доброто, което желая, а злото, което не желая, него върша" (Римл. 7:19). Апостолът става ново творение, след като Бог благоволява да му открие Сина Си. Въпреки че е бил непорочен според Закона и е превъзхождал връстниците си по ревност в служението на Бога, това не му е осигурило нов живот. Новият живот не се ражда в човека чрез спазване на Закона или чрез изпълнение на религиозни обреди. Бог открива на апостол Павел новия живот, за който той по-късно казва: "Не аз живея, а Христос живее в мен" (Гал. 2:20).

И така, мнозина търсят свят живот, свобода от греховните окови, търсят силата на Святия Дух и плодовете Му чрез самоусъвършенстване. Но когато отговаря на Никодим, Христос ясно казва, че без да се роди от горе, никой не може да види небесното царство, а именно: праведност, мир и радост в Святия Дух. Освещението на характера и чувствата не е продукт на душевния човек. Роденото от плътта е плът, а новият живот е живот от Святия Дух. Духовният човек се различава от душевния не по развитието, а по самото си раждане. Роденият от Бога общува с Него и носи образа Му. Когато осъзнаеш тази истина, не се уповавай на стария човек, който не се поддава на освещение. Човек не разчита да поправи старата си природа, а като разбира нейната слабост, ѝ отрежда подобаващото място - на кръста: "Като знаем това, че нашето старо естество беше разпънато с Него, за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха" (Римл. 6:6).

Въпреки че познаваме тази истина, с нас често се повтаря случилото се на Авраам, когато му се ражда Исмаил. Тогавата той все още вярва, че Исмаил ще е нужен за Божиите планове и ще влезе в историята като носител на Божиите обещания. Но Бог казва на Авраам, че не Исмаил, а Исаак трябва да стане наследник. Същото е валидно и за стария човек у нас. Където има ново естество, старото няма право на съществуване. Въз основа на това апостол Павел свидетелства: "Съразпнах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен" (Гал. 2:20). Апостолът е бил разпънат за света и светът за него. Право на живот у Павел е имал само вторият Адам - Христос. И за нас в Христос е източникът на благословение и гаранцията за нов живот.

Рождението от горе е доброволно отричане от стария живот и посвещение на новия. Ако на човека все още не е дотегнал старият живот, ако външното слутуване на религиозните обреди го задоволява, ако чувството за вина и срыв на собствените сили не са станали непоносимо бреме, новият живот в Христос му е чужд. Подобен човек не го търси, а и той не му се натрапва. Но на този, който търси праведността, на когото

съкровената жажда по Бога не е задоволена от обредната религия, ще се открие новият живот в цялата му пълнота и сила. Божието царство се открива не на преситения, гордия, убедения в праведността си човек, а на отрудения, обременения, нищия по дух.

Няма и не може да има раждане от Бога без дълбоко съзнание за вина, без дълбоко покаяние, без промяна в начина на мислене, без доброволно отричане от греха и пороците, без опрощаване на греховете, без съзнателно посвещение на Бога.

Рождението от горе е неповторимо явление. Образът на Исус Христос се отразява в учениците, но те не приличат един на друг. Колкото и да са сходни чертите им, всяка от тях е оригинално творение на новия живот. Апостол Павел прилича твърде малко на апостол Петър. Различни са пътищата на тъмничаря и продавачката на платове Лидия. Мартин Лутер търси Спасителя доста различно от Блажени Августин. Колкото по-добре разбираме, че всяка посветена на Бога личност е неповторима, толкова по-ясно можем да посочим пътя към живота на отчаяните и търсещи души. Исус Христос е пътят, истината и животът. Никой не може да дойде при Бога по друг път освен чрез Него.

Човекът, такъв, какъвто е по природата, никога няма да породи от само себе си божествения живот. Нов живот може да има само този, който го е получил чрез раждане от Бога.

Действието на Христос е решаващ фактор за спасяването на грешника. Трябва да бъдем много внимателни и да не се опитваме да формираме този нов живот у другия според нормата, в която самите ние сме възпитани. Това би било насилие над новия живот, роден от Бога в душата на нашия ближен. Днес има много хора, които вместо да хванат ръката на слепия и да го заведат при великия Пророк от Назарет, се стараят да го успокоят, когато той в нуждата си вика към Бога. "И мнозина го мъмреха, за да млъкне" (Марк 10:48), когато слепецът иска помощ от минаващия Христос. За него не е важно по какъв начин ще се доближи до Христос, желанието му е само едно - да Го срещне. Затова прави всичко възможно, като вика все по-силно: "Иисусе, сине Давидов, смили се над мен!" И Иисус го изцелява, отваря очите му.

Нека да викаме към Бога, докато не ни отвори очите, докато душата ни не намери изцеление и покой в Него. Нека нашето съществуване свидетелства за великото Божие дело, което ни е извело от смърт към живот.

Яков Крекер

